

Arrest

nr. 224 988 van 19 augustus 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. JANS
Jaarbeurslaan 17/12
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 12 april 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 juni 2019.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij zich voor haar verzoek om internationale bescherming op dezelfde motieven baseert als degene die door haar echtgenote K. A. worden aangevoerd in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Deze vaststelling wordt in het verzoekschrift en ter terechtzitting niet betwist.

Inzake verzoekende partij haar echtgenote wordt bij arrest nr. 224 987 van 19 augustus 2019 als volgt gemotiveerd:

"1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd

waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij haar verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of"

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen."

3. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt."

Bij koninklijk besluit van 15 februari 2019 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

4. Het is in dit geval duidelijk dat verzoekster afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in haar hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks haar afkomst van een veilig land, haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.

In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal dat verzoekster haar vrees bij terugkeer baseert op

enerzijds de problemen die zij kende met haar vader en anderzijds op een grondconflict van N. met zijn broer

R.. Zij maakt echter geen van beiden aannemelijk. Zij maakt evenmin aannemelijk dat zij voor haar problemen met haar vader en haar problemen met haar schoonbroers geen of onvoldoende beroep kon doen, of bij een eventuele herhaling van deze problemen bij terugkeer naar Albanië geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de in Albanië beschikbare beschermingsmogelijkheden. De documenten die zij neerlegt kunnen bovenstaande bevindingen niet beïnvloeden.

5. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch zij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand

van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijft. Verzoekster beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek waarmee zij echter diens bevindingen niet ontkracht of weerlegt.

6. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekster de in de bestreden beslissing opgenomen motieven betreffende het feit dat er geen geloof kan worden gehecht aan haar beweerde problemen met haar familie en die van N. met zijn broers, volledig ongemoeid laat zodat deze onverminderd overeind blijven.

Verzoekster poneert dat "Bovendien heeft verzoekende partij en diens partner geenszins toegang tot een woning in Albanië noch tot sociale faciliteiten.

Verzoeker wordt bij een terugkeer gedwongen om als een dakloze te leven, hetgeen ingaat tegen de menselijke waardigheid en een schending uitmaakt van art. 3 EVRM. De toegang tot huisvesting is cruciaal en onontbeerlijk om menswaardig te kunnen leven.

Het administratief dossier noch de bestreden beslissing onderzoekt op enige wijze de mogelijkheid tot huisvesting."

Waar verzoekster zeer algemeen aanhaalt dat zij en haar partner geenszins toegang zouden hebben tot een woning in Albanië noch tot sociale faciliteiten, wijst de Raad er op dat dit niets meer dan loutere op niet enig concrete gegevens gesteunde veronderstellingen betreffen van verzoekster. Daarnaast merkt de Raad op dat verzoekster dergelijke zaken/elementen niet heeft opgeworpen tijdens haar persoonlijke onderhouds waardoor het logisch is dat de voorgaande elementen/zaken niet werden onderzocht.

7. De Raad wijst er op dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Uit de bestreden beslissing blijkt: "Wat er ook van zij, u maakt niet aannemelijk dat jullie voor jullie problemen met uw vader en jullie problemen met uw schoonbroers geen of onvoldoende beroep konden doen, of bij een eventuele herhaling van deze problemen bij terugkeer naar Albanië geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen, op de in Albanië beschikbare beschermingsmogelijkheden. Wat betreft de problemen met uw vader dient te worden opgemerkt dat jullie nooit klacht hebben ingediend tegen uw vader. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient echter aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Jullie motivatie om geen klacht in te dienen, met name dat jullie vreesden dat het indienen van een klacht de problemen zou verergeren (CGVS A.(...) 1, p. 13; CGVS A.(...) 2, p. 5; CGVS N.(...) 2, p. 14), kan jullie nalaten ter zake geenszins rechtvaardigen. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. U ondernam evenmin stappen om een advocaat, de Ombudsman of een organisatie die vrouwenrechten verdedigt te contacteren (CGVS A.(...) 1, p. 17). U zegt dat uw vader op een dag terug zou vrijkomen, zonder de redenen hiervan evenwel te concretiseren (CGVS A.(...) 1, p. 13). Dat uw vader op een dag zou vrijkomen is overigens onvoldoende voor het niet inroepen van bescherming door uw autoriteiten. Niets wijst erop dat, indien u na zijn vrijlating opnieuw problemen zou kennen, u niet opnieuw beroep zou kunnen doen op deze bescherming. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat bescherming niet absoluut hoeft te zijn en houdt het ook geen resultaatsverbintenis in. De beschikbaarheid van afdoende bescherming impliceert dat er redelijke maatregelen genomen worden tot het voorkomen van vervolging of het lijden van ernstige schade, niet dat uw vader daarom levenslang zou vastgehouden moeten worden. Uw echtgenoot voegt er aan toe dat uw vader misschien mensen kent bij de politie, maar kan geen enkel concreet voorbeeld geven bij naam of bij functie van een kennis van uw vader bij de politie (CGVS N.(...) 1, p. 20). Zelf vermeldt u dit in geen van beide persoonlijke onderhouds bij het CGVS. Dit is dan ook niet ernstig te nemen. N.(...) vermeldt verder dat uw vader als een soort politieagent werkte (CGVS N.(...) 2, p. 18) maar nuanceert dit door te zeggen dat het niets te maken heeft met de politie (CGVS N.(...) 2, p. 18). U beaamt dat uw vader nog heel kort als een bewaker heeft gewerkt maar meer kunt u er niet over zeggen (CGVS A.(...) 2, p. 4). Niets wijst er op dat dit enige invloed zou hebben op jullie mogelijkheid beroep te doen op de bescherming van de Albanese autoriteiten. U geeft tot slot nog twee voorbeelden aan waardoor u denkt dat u niet op de hulp van de autoriteiten kunt rekenen. U verklaart enerzijds dat een buurvrouw klacht indiende tegen haar man wegens mishandeling maar dat de man vrij kwam (CGVS A.(...) 2, p. 6). U weet echter niet waarom hij vrijkwam en zegt dat de buurvrouw

misschien haar klacht introk (CGVS A.(...) 2, p. 6). Hieruit kan dus evenmin afgeleid worden dat u niet zou kunnen rekenen op de hulp van de autoriteiten. Het enige andere voorbeeld dat u geeft van mensen met gelijkaardige problemen als u, is dat van een vader die zijn dochter vermoordde, hetgeen u op het nieuws zag (CGVS A.(...) 2, p. 5). U geeft echter opnieuw aan dat u niet weet wat er met deze vader gebeurde maar dat u denkt dat hij hoogstwaarschijnlijk opgepakt en veroordeeld werd (CGVS A.(...) 2, p. 6). Ook dit voorbeeld wijst er aldus geenszins op dat u niet zou kunnen rekenen op hulp van de Albanese autoriteiten.

Wat betreft het grondconflict van N.(...) moet opgemerkt worden dat N.(...) beweert dat hij aangifte deed van

het incident met het mes (CGVS N.(...) 1, p. 13). Uit zijn verklaringen kan afgeleid worden dat I.(...) na de aangifte bij de politie enkele maanden vastgehouden werd in een rehabilitatiecentrum (CGVS N.(...) 2, p. 10). Zoals hierboven reeds vermeld zijn N.(...)s overige verklaringen over zijn contact met de politie echter zodanig vaag en tegenstrijdig dat er maar weinig geloof aan kan worden gehecht. Niets wijst er evenwel op dat jullie bij eventuele problemen met I.(...) niet opnieuw de hulp zouden kunnen inroepen van de politie. Wat betreft de problemen met R.(...), verklaart N.(...) dat hij twee of drie keer op het punt heeft gestaan om naar de politie te gaan maar het toch niet deed omdat hij dacht dat het toch niets zou oplossen (CGVS N.(...) 2, p. 12). Hij verklaart voorts plots dat R.(...) reeds vier of zes maanden in de gevangenis heeft gezeten maar dankzij corruptie vrijkwam (CGVS N.(...) 2, p. 13). Hij weet echter niet hoe dit kwam, aan wie hij geld zou betaald hebben, welke vrienden dit bewerkstelligd hebben, noch of zij nog enige rol spelen bij de politie of rechtbank omdat hij slechts vijftien jaar oud was toen dit gebeurde (CGVS N.(...) 2, p. 13). N.(...) beweert verder nog dat R.(...) veel vrienden heeft en dat het kan dat er iemand van hen bij de politie werkt (CGVS N.(...) 2, p. 15). R.(...) zou één vriend hebben die bij de politie werkt maar N.(...) kent zijn naam niet, noch weet hij bij welke dienst hij werkt en of hij R.(...) vroeger reeds geholpen heeft (CGVS N.(...) 2, p. 15). Met deze blote beweringen maakt N.(...) dan ook niet aannemelijk dat jullie niet zouden kunnen rekenen op de hulp van de Albanese autoriteiten mocht dat nodig zijn.

Hieruit kan bijgevolg niet worden afgeleid dat de situatie waar hij naar verwees nog steeds van kracht is en hij heden ten dage omwille hiervan niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de autoriteiten. Uit deze verklaringen over feiten van 4 tot 15 jaar geleden en rekening houdend met onderstaande informatie over de

huidige werking van de Albanese autoriteiten kan dan ook geenszins besloten worden dat jullie actueel geen beroep zou kunnen doen op de autoriteiten." Verzoekster weerlegt noch ontkracht deze vaststellingen.

Verzoekster maakt geenszins aannemelijk in Albanië alle redelijke van haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. Zij toont dit allerminst in concreto aan en maakt derhalve geenszins aannemelijk dat het haar met betrekking tot haar verklaarde problemen aan nationale hulp en/of bescherming ontbreekt. De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Het algemeen stellen dat: "Albanië staat echter meer en meer synoniem met georganiseerde criminaliteit. Hetgeen tot gevolg heeft dat de politionele en gerechtelijke autoriteiten geenszins nog aandacht besteden aan wat zij als familiaal geweld beschouwen.", volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn/haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

8. In de mate verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

9. Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 23 mei 2019, voert verzoekende partij aan dat indien zij bescherming zou kunnen krijgen van de Albanese autoriteiten zij niet naar België zou zijn gekomen. Verzoekende partij meent dat er vragen kunnen gesteld worden bij de beoordeling van Albanië als veilig land van herkomst aangezien daar elke dag slechte dingen gebeuren.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers tot voornoemde, niet onderbouwde algemene beweringen, zonder dat zij echter ook maar enigszins in concreto ingaat op en daadwerkelijk concrete argumenten met betrekking tot de in de beschikking van 23 mei 2019 opgenomen grond formuleert, waarin wordt vastgesteld dat in die mate dat geloof kan worden gehecht aan de door haar (en haar echtgenoot) ingeroepen problemen, zij geenszins aantoonde of aannemelijk maakt dat het haar dienaangaande aan nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten ontbreekt. Het louter tegenspreken, door op algemene wijze te poneren dat zij niet naar België zou zijn gekomen indien zij bescherming van de Albanese autoriteiten zou kunnen krijgen en het voorts op niet nader toegelichte wijze opperen dat er elke dag slechte dingen gebeuren in Albanië, vormt geen dienstige argumentatie en is geenszins van aard een ander licht te werpen op hetgeen in de beschikking van 23 mei 2019 en de bestreden beslissing wordt vastgesteld.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.”

Bijgevolg blijkt evenmin dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien augustus tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS